

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 9 maart 2009 het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Not. nr. de 66.L8.102811/05/7

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1.	Vennoot	
2.		oprichting 30/12/1976

Verdacht van :

Te :

de eerste en de tweede :

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A.

(66.L8.102811/05)

op niet nader te bepalen data, in de periode van 6 juni 2005 (stuk 3) tot en met 8 juni 2005 (stakingsbevel)

bij inbreuk op de artikel 99 §1-1, strafbaar gesteld door artikelen 146 al. 1-1° en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in

* Hoop bevoep door
bepaling tot het bevel tot het staken van het staking gebruik op pucelen, op 19 maart 2009 -
(1° beboende) tegen de beschikkingen van het vonnis, enkel met

...|...

* Hoopzeker bezit door
 het bevel tot het stadsplan van het stadsplan op perceelen, op 19 maart 2009 -
 * Hoopzeker bezit door de gewestelijke stedenbouwkundig inspectoren tegen al de beschikkingen van het vonnis op
 24 maart 2009 - .../...
 (2. bevestiging) tegen de beschikkingen van het vonnis, enkel met

stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond n of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

In casu:

het aanleggen van een verharding van ongeveer 400 vierkante meter ter aanleg van een parking

gelegen in niet ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald in agrarisch gebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 2 en 12).

B.
 (66.L8.102811/05 en 64.L8.105930/05)
 op 8 juni 2005

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1 5° a) en b), 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1-5° a), bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk gebruikt te hebben, aangelegd te hebben of ingericht te hebben

1. voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen
2. voor het parkeren van voertuigen
3. voor het opslaan van allerlei materialen, materieel of afval, zoals onder andere brandstoftanks, kabelrollen, buizen en betonklinkers

Met de omstandigheid voor de eerste en de tweede dat de tenlasteleggingen A en B gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: bouwland, 45 a 20 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan gedentificeerd zijnde als:
opgericht op 30/12/1976, gevestigd te
met ondernemingsnummer

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van
aankoop verleden op 23/05/2005 geregistreerd op 23/05/2005.

C.

(64.L8.105930/05)

vanaf 8 juni 2005 tot en met datum der dagvaarding (2 juli 2008)

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4 §1 en 39 §1° 1 en §2 en 46 van het
decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning
(milieuvergunningsdecreet), en de artikelen 1 en 5 §1 en bijlage 1
van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991
houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de
milieuvergunning (VLAREM I) zonder voorafgaande en schriftelijke
vergunning van de overheid die krachtens artikel 9 van voormeld
decreet bevoegd is daarover te beslissen, een vergunningsplichtige
inrichting te hebben gexploiteerd die overeenkomstig artikel 3 van
het voormeld decreet, dat de indeling in drie klassen van inrichtingen
voorschrijft, behoort tot klasse 1 van hinderlijke inrichtingen, met de
omstandigheid dat ingevolge artikel 9 4 van het voormelde decreet
van 28 juni 1985 de procedure dient te worden gevolgd van de
hoogste klasse indien een inrichting valt onder verschillende
indelingsrubrieken behorend tot verschillende klassen, meer
bepaald:

1. het opslaan van inerte afvalstoffen, met een opslagcapaciteit van
maximaal 1.000 m³, dat dient te worden gecatalogeerd onder rubriek
2.2.2. a) 1 van bijlage 1 van VLAREM I (klasse 3);

2. het lozen van niet in rubrieken 3.4 of 3.6 begrepen
bedrijfsafvalwater, met een debiet tot en met 2 m³/u, dat dient te
worden gecatalogeerd onder rubriek 3.1. 1^e van bijlage 1 van
VLAREM I (klasse 3);

3. het stallen in een al dan niet overdekte ruimte, andere dan deze
bedoeld in rubriek 15.5 en rubriek 19.8, van meer dan 25
autovoertuigen en/of aanhangwagens, andere dan personenwagens
dat dient te worden gecatalogeerd onder rubriek 15.1.2^e van bijlage 1
van VLAREM I (klasse 2)

meer bepaald het stallen van 15 graafmachines, 10 bestelwagens, 1
vrachtwagen van meer dan 3,5 ton en 5 aanhangwagens

4. het opslaan van kunststoffen en van voorwerpen uit kunststoffen,
met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 41 en 48, met een
capaciteit van: meer dan 20 ton in een lokaal of meer dan 200 ton in
open lucht wanneer de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in
een gebied ander dan industriegebied, dat dient te worden
gecatalogeerd onder rubriek 23.3.2^e b) van bijlage 1 van VLAREM I
(klasse 2),

meer bepaald het opslaan van 100 bobijnen van koperkabel
omgeven met een kunststofmantel;

5. koelinstallaties voor het bewaren van producten,

luchtcompressoren en airconditioning-installaties, met een totale genstalleerde drijfkracht van 5 kW tot en met 200 kW, dat dient te worden gecatalogeerd onder rubriek 16.3.1.1^e van bijlage 1 van VLAREM I (klasse 3),

meer bepaald een compressor Akpress van 7,5 Kw;

6. namelijk het exploiteren van opslagplaatsen voor samengeperste, vloeibaar gemaakte of in oplossing gehouden gassen, in verplaatsbare recipiënten, met uitzondering van deze bedoeld in rubriek 48, met een gezamenlijk inhoudsvermogen van 300 liter tot en met 1.000 liter, dat dient te worden gecatalogeerd onder rubriek 16.7.1^o van bijlage 1 van VLAREM I (klasse 3);

7. opslagplaatsen voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 55C, maar dat 100C niet overtreft, met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inhoudsvermogen van 100 liter tot en met 20.000 liter voor andere dan rubriek 17.3.6. 1^o a) bedoelde inrichtingen, dat dient te worden gecatalogeerd onder rubriek 17.3.6. 1^o b) van bijlage 1 van VLAREM I (klasse 3);

8. opslagplaatsen voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 100 C, met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inhoudsvermogen van 200 liter tot en met 50.000 liter, dat dient te worden gecatalogeerd onder rubriek 17.3.6. 1^o b) van bijlage 1 van VLAREM I (klasse 3), meer bepaald nieuwe en afgewerkte smeerolie;

9. brandstofverdeelinstallaties voor motorvoertuigen, zijnde installaties voor het vullen van brandstoftanks van motorvoertuigen met vloeibare koolwaterstoffen bestemd voor de voeding van de erop geïnstalleerde motor(en), dat dient te worden gecatalogeerd onder rubriek 17.3.9.3^c van bijlage 1 van VLAREM I (klasse 1);

D.

(64.L8.105930/05)

vanaf 8 juni 2005 tot en met datum der dagvaarding (2 juli 2008)

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 20, 22 en 39 § 1 2., 40 en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), en de artikelen 1, 43, 71 en 80 en bijlage 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I), verzuimd te hebben de in de milieuvergunningopgelegde bijzondere voorwaarden, de voor de inrichting geldende algemene of per categorie van inrichtingen door de Vlaamse Regering bij toepassing van artikel 20 van het voormeld milieuvergunningsdecreet vastgestelde milieuvoorwaarden alsmede alle andere op de exploitatie van de inrichting van toepassing zijnde wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen, met betrekking tot de bescherming van het leefmilieu, van de oppervlaktewateren en van de externe veiligheid na te leven, namelijk

1. bij inbreuk op artikel 5.2.1.2 § 2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (VLAREM II), als exploitant niet

voorzien te hebben in een geijkte weegbrug met automatische registratie;

2.

bij inbreuk op artikel 5.2.1.2 § 6 van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (VLAREM II), als exploitant geen afvalstoffenregister aangelegd te hebben;

3.

bij inbreuk op artikel 5.2.1.3. van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (VLAREM II), als exploitant geen werkplan, goedgekeurd door de toezichthoudende overheid te hebben opgesteld;

4.

bij inbreuk op artikel 5.2.1.5 § 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (VLAREM II), als exploitant bij de ingang van de inrichting geen uithangbord van minstens 1 m² grootte aangebracht te hebben waarop duidelijk leesbaar volgende vermeldingen voorkomen: de aard van de inrichting, de naam, het adres en het telefoonnummer van de exploitant, de vervaldatum van de vergunning: "vergund tot...", de normale openingsuren, het adres en het telefoonnummer van de toezichthoudende overheid en bij brand of onheil: telefoonnummer brandweer;

5.

bij inbreuk op artikel 5.17.3.1 § 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (VLAREM II), als exploitant de smeerolievaten niet te hebben opgeslagen niet in of boven een inkuiping;

Tevens voor tenlasteleggingen C en D gedagvaard om bij toepassing van artikel 39 § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichting die aan de oorsprong van de inbreuk ligt te exploiteren gedurende een termijn door de rechter te bepalen, minstens tot dat de inrichting behoorlijk zal vergund zijn en uit proces-verbaal van een bevoegd overheid blijkt dat voldaan is aan hoger vernoemde Vlarem II-normen onder verbeurte van een dwangsom.

De tweede tevens gedagvaard bij toepassing van artikel 40 van het voormeld milieuvergunningdecreet om zich burgerrechtelijk

aansprakelijk te horen verklaren voor de betaling van de gerechtskosten die ingevolge de feiten omschreven in de tenlasteleggingen C en D zal worden uitgesproken lastens de eerste, zijnde de lasthebber of aangestelde van de tweede, die de feiten heeft begaan in de uitoefening van zijn aanstelling of lastgeving.

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B, C en D de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding (2.7.2008)

De rechtbank nam kennis van:

- de rechtsgeldig betekende dagvaarding;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te _____ zodat voldaan is aan het vereiste van artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;
- het tussenvonnis van 3 november 2008;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 9 februari 2009, datum waarop de zaak werd behandeld in de Nederlandse taal en in beraad genomen:

- het openbaar ministerie in de persoon van substituut-procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis;
- de eerste beklaagde _____ in haar middelen van verdediging, voorgedragen door haar raadsman mr. _____ loco mr. _____ advocaten te _____
- de tweede beklaagde, tevens burgerrechtelijk aansprakelijke gedaagde _____ in haar middelen van verdediging voorgedragen door haar lasthebber ad hoc mr. _____ advocaat te _____

1. Gegrondheid strafvordering

De rechtbank is van oordeel dat het bewijs van de feiten, zoals hiervoor omschreven in de tenlasteleggingen geleverd is op grond van de dossiergegevens en aan elk van de beklaagden dient te worden toegerekend en hen verwijtbaar is. Zowel de lasthebber

ad hoc als de raadsman van de eerste beklagde stelden op de rechtszitting van 9 februari 2009 het ten laste gelegde niet te betwisten.

2. Straftoemeting

2.1

De voor de eerste en de tweede beklagde bewezen geachte feiten voorwerp van de vermelde tenlasteleggingen zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor al deze feiten bij toepassing van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek slechts één straf moet worden opgelegd.

2.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en het strafrechtelijk verleden van de eerste beklagde. Voor de tweede beklagde dient onder meer gelet te worden op het strafregister, en de aard en de omvang van de bedrijfsactiviteit.

2.3

De door de beklagden gepleegde strafrechtelijke feiten vertonen objectieve ernst. De beklagden moeten de regels van de ruimtelijke ordening en de milieuvergunning die werden ingesteld in het algemeen belang, naleven. Het aanleggen van een verharding en het opslaan van voertuigen en allerhande materialen, bestemd voor de uitbating van het bedrijf, in hiervoor niet bestemd gebied en zonder dat een stedenbouwkundige of milieuvergunning voorhanden is, kan niet geduld worden en vraagt in beginsel gestrengheid in de bestraffing.

2.4

De straftoemeting moet niet enkel de vergeldingsbehoefte dienen, maar ook de generale en speciale preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen de stedenbouwwetgeving die werd ingesteld in het algemeen belang rigoureuus na te leven.

2.5

De eerste beklagde is nu jaar. Zij heeft een gunstig strafrechtelijk verleden.

De tweede beklaagde is een vennootschap die beschikt over een blanco strafregister.

2.6

Ter realisering van de vermelde doelstellingen van de straftoemeting is de rechtbank van oordeel dat de hierna bepaalde geldboeten voor elk van de beklaagden dienen te worden opgelegd.

De minimumgeldboete voor de rechtspersoon bedraagt in beginsel 500 euro gelet op art. 41bis § 1 Sw. en het feit dat de zwaarste straf in casu bepaald wordt door het decreet van 18 mei 1999, dat voorziet in een vrijheidsstraf en een geldboete.

De doelgroep van de verzwarende omstandigheid van de professioneel zoals voorzien in art. 146 van het decreet van 18 mei 1999 is zeer ruim. Deze verzwarende omstandigheid slaat ook op de zaakvoerder(s) (of bestuurder(s)) van een vennootschap die een doel van aankoop, verkoop en beheer van onroerend goed hebben, zoals op dergelijke vennootschap zelf.

De wetgever heeft een duidelijke keuze gemaakt voor het aanzienlijk zwaarder bestraffen van elke professioneel die onroerende goederen (ver)koopt, (ver)huurt, bouwt, bouwwerken in ruime zin uitvoert etc. De voorziene minimumstraffen bij toepassing van de strafverzwarende zijn een gevangenisstraf van 15 dagen en/of een geldboete van 2.000,00 (euro).

De verzwarende omstandigheid zoals voorzien door art. 146 van het decreet van 18 mei 1999 is voor de eerste en de tweede beklaagde duidelijk aanwezig en wordt door de rechtbank aanvaard, zoals omschreven in de dagvaarding. Het betreft een bedrijf van kabelleggers en wegenwerken.

2.7

De eerste beklaagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en de tweede beklaagde werd nog niet veroordeeld tot een geldboete van 24.000 euro of meer en er mag worden gehoopt dat zij zich niet meer aan dergelijke feiten zullen schuldig maken. Er kan dan ook uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de geldboete, zoals in het beschikkend gedeelte van dit vonnis nader bepaald. De rechtbank houdt bij de bepaling van de mate van uitstel rekening met enerzijds het gunstig strafverleden van de beklaagden en anderzijds het duidelijk economisch motief van de beklaagden, omzet en het dralen om vrijwillig herstel te verrichten.

2.8

De veroordeling tot betaling van de vaste vergoeding is voor elke criminele, correctionele en politiezaak een verplichte aanvulling van de strafrechtelijke schuldigverklaring. Zij heeft een eigen karakter en is geen straf (zie: Cass. 9 november 1994, *J.T.*, 1995, 214, waarnaar wordt verwezen door: Gent, 3de kamer, 28 februari 2008, griffienr. *onuitg.*). Zij moet worden uitgesproken ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten, in het bijzonder ongeacht de omstandigheid dat de feiten dateren van vóór de inwerkingtreding van de wetsbepalingen die de rechter ertoe verplichten die vergoeding aan iedere veroordeelde op te leggen. Artikel 2 Sw. is op die bijdrage niet toepasselijk. De beklaagden worden elk veroordeeld tot dit bedrag.

3. Herstelvordering

3.1

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd een herstellvordering ingediend bij brief van 30 juli 2007 (st. 28, kaft A).

Deze herstellvordering strekt tot het herstel in de oorspronkelijke toestand en tot staken van het strijdig gebruik, wat impliceert:

- verwijderen van de aangebouwde hangar met aanhorigheden in het agrarische gebied op perceel
- verwijderen van de aangebrachte verharding op het terrein
- verwijderen van alle opgeslagen materialen op het terrein en
- verwijderen van al het rollend materieel op perceel en
- verwijderen van het gestorte steenpuin in de ondergrond en de steenslag aan de oppervlakte van perceel
- herstel van het maaiveld op alle terreinen door nivellering met teelaarde;
- stopzetten van de exploitatie van de terreinen als opslag en parkeerruimte voor de nijverheidsexploitatie.

Een dwangsom van 500 euro werd gevorderd per dag vertraging in geval van niet nakoming van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Door de Hoge Raad voor het Herstelbeleid werd voor deze herstellvordering op 9 juli 2007 een eensluidend advies verleend (st. 28, subkaft A).

4.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank.

De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten. Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. De hoven en rechtbanken zijn niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar moeten de toetsing beperken tot de externe en interne wettigheid en mogen (en moeten) dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitsbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing.

De grondslag van een herstellvordering is niet zozeer een bepaald misdrijf, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet worden nageleefd en waarvan de niet-naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd. Het tenietdoen van de materiële gevolgen van het misdrijf, wat ook de aard van dit misdrijf is, verhindert dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem of haar begane overtredding behoudt.

4.3

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de beschreven misdrijven een einde te stellen en legt aan de beklaagden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werden genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen, zoals blijkt uit de uitvoerige motivering van deze herstellvordering (st. 22 t/m 25, subkaf A).

Enkel de herstellvordering die slaat op de afbraak van de hangar is niet geënt op de tenlasteleggingen en dient als ongegrond te worden afgewezen. Terzake werd inmiddels trouwens een stedenbouwkundige vergunning verleend.

4.4

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 500 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklaagden om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregel. Er mag niet uit het oog worden verloren dat een ambtshalve uitvoering bijzondere kosten voor de gemeenschap zal veroorzaken, die door de effectieve dwang die uitgaat van de opgelegde dwangsom kan vermeden worden.

Wel voorziet de rechtbank in een voldoende ruime termijn om de herstelmaatregelen uit te voeren gezien de voorgenomen herlocalisatie van het bedrijf en de bijhorende exploitatie.

Gezien de hiervoor in de tenlasteleggingen en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 2bis V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1;

Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 39, 40, 41bis, 44, 50, 65, eerste lid, 66, 100;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen

zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK rechtdoend op tegenspraak

VERKLAART de beklaagden elk schuldig aan de feiten voorwerp van de hiervoor respectievelijk voor elk van hen omschreven tenlasteleggingen;

VEROORDEELT de **eerste** beklaagde tot een geldboete van **2.000,00 euro**, vermeerderd met 45 deciem (x 5,5), gebracht op 5.500 euro;

GELAST voor de eerste beklaagde voor een termijn van drie jaren gewoon **uitstel** van tenuitvoerlegging van een gedeelte **groot 1.500 euro** van de opgelegde geldboete;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de hierboven uitgesproken geldboete voor de eerste beklaagde kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen, waarvan de helft slaat op het deel met uitstel;

VEROORDEELT de **tweede** beklaagde tot een geldboete van **2.000,00 euro**, vermeerderd met 45 deciem (x 5,5), gebracht op 5.500 euro;

GELAST voor de tweede beklaagde voor een termijn van drie jaren gewoon **uitstel** van tenuitvoerlegging van een gedeelte **groot 1.000 euro** van de opgelegde geldboete;

SPREEKT in hoofde van elke beklaagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 45 deciem verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT de veroordeelden ELK bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **25 euro** overeenkomstig artikel 91.2^{de} lid van het K.B. d.d. 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 30 december 1950, 9095)

2. zoals vervangen door artikel 1 van het K.B. d.d. 29 juli 1992 (B.S. 31 juli 1992, 17249);

3. en gewijzigd door artikel 1 van het K.B. d.d. 23 december 1993

(B.S. 31 december 1993, 29318)

4.en gewijzigd door artikel 1 van het K.B. d.d. 11 december 2001
(B.S. 22 december 2001, 44791),

dat terug van toepassing is nu de opheffingsbepaling van het K.B. 28 december 1950, zoals voorzien door artikel 98 van het K.B. Van 27 april 2007, ingevolge de vernietiging ervan door de Raad van State op 17 december 2008 onbestaande is geworden.;

VEROORDEELT de beklaagden hoofdelijk tot de kosten, aan de zijde van het openbaar ministerie begroot op 248,74 euro;

VERKLAART de tweede beklagde burgerrechtelijk aansprakelijk voor betaling van de kosten waartoe de eerste beklagde veroordeeld werd;

BEVEELT op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de veroordeelden

en elk tot het **herstel in de**

oorspronkelijke toestand van het onroerend goed gelegen te

binnen

15 maanden vanaf huidig vonnis uit te voeren door het volgende:

- verwijderen van de aangebrachte verharding op het terrein
- verwijderen van alle opgeslagen materialen op het terrein
- verwijderen van al het rollend materieel op perceel en
- verwijderen van het gestorte steenpuin in de ondergrond en de steenslag aan de oppervlakte van perceel
- herstel van het maaiveld op alle terreinen door nivellering met teelaarde;

en tot het **staken van het strijdig gebruik** op deze percelen door:

- stopzetten van de exploitatie van de terreinen als opslag en parkeerruimte voor de nijverheidsexploitatie.

VERKLAART deze herstellvordering ongegrond voor zover deze betrekking heeft op het verwijderen van de aangebouwde hangar met aanhorigheden in het agrarische gebied op perceel

ZEGT voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de voormelde veroordeelden een dwangsom zal worden verbeurd van 500,00 euro per dag vertraging in de nakoming dit bevel;

BEVEELT dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de

herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
NEGEN MAART TWEEDUIZEND EN NEGEN

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings
griffier.